

Марио Кроненберг
Истинска история

Част първа

Как се става престъпник

За първи път братовчедка ми Вера ми спомена за нейната брилянтна идея през един прекрасен пролетен ден на 1986 година. Действието се развиваше в София през тъмните комунистически епохи, т.е. по „Тошово“ време. По онова време бях студент в трети курс „Електронна Техника и Микроелектроника“ във ВМЕИ (сега ТУ). На лекции въобще не стъпвах, ходех само на упражнения и работех в една лаборатория по НИС (Научно-Изследователски Сектор), където се занимавахме с доста интересни неща и създавахме някои уникални уреди и апарати, но заплащането беше мизерно (50–60 лева на месец). Тъй като имах солидна техническа подготовка (бях завършил Полувисшия Институт по Съобщенията специалност „Радио и Телевизионна Техника“), си вземах почти всички изпити предварително. Ето защо имах доста време да гоня мацките (или да бягам от тях, както често се случва), а и за някои други неща.

Вера тогава беше на 19 години и нямаше никакви проблеми – беше презадоволена, галеното дете в къщи. По-точно имаше един проблем – родителите и не и позволяваха да се среща с нейния приятел Даниел, също на 19, който в момента отбиваше военната си служба, може ли да познаете като какъв – футболист от „Славия“! Този човек беше толкова несериозен, че като кажеше: „Добър ден“, човек трябваше да гледа Слънцето. Но беше късметлия – тя го обичаше.

Аз и Вера бяхме много близки, като брат и сестра и почти няхме тайни един от друг. Тя работеше в БВТБ (Българска Външно-Търговска Банка) – в централния клон срещу Покойника. Идеята и бе проста и същевременно гениална: бордерата, които тя всеки ден издаваше на хората с банкови сметки в БВТБ, за да пазаруват в „Кореком“ бяха безотчетни, т.е. можеше да се вземат в неограничени количества. На всяко от тях имаше един печат с дата и номера на клона и три подписа. Печатът се прибираще всяка вечер от последната служителка (те естествено се въртяха). Не представляваше никакъв проблем една вечер да се измъкне и на другата сутрин отново да се донесе, без никой нищо да разбере. Единственото, което ни трябваше, бе един паспорт на човек на моята възраст от София. Тя можеше да му направи и фиктивна спестовна книжка.

В началото приех идеята скептично – просто не ми се вярваше, че толкова лесно може да се осъществи. Другото, което ме спираше бе, че тя преди мен бе говорила за това с Даниел. Но изкушението бе голямо – можех да си „купя“ толкова много неща, за които по онова време можех само да мечтая: телевизор, видео, стереоуредба. А тя ми каза:

– Ако ти не искаш, ние с Дани ще го направим!

След дълъг размисъл изкушението надделя. Тогава за съжаление още не познавах народната мъдрост – „Трима души са дружинка с предател“... Лятото отмина и една вечер в края на септември Вера изнесе печата. Цяла нощ подпечатвахме бордера в квартирата на Дани – около двеста броя! Мажехме печата така с боя, че номера на клона да не личи. От всичките ми харесаха само 12 броя, останалите унищожихме. Не липсваха и емоции – по едно време на вратата се звъни – шах! Съседът отдолу дойде да се оплаква, че много шум вдигаме и попита какво чукаме по това време. Дани едва го удържа да не влезе в стаята и да види всичко.

Междувременно аз си пузнах брада и мустаци, сложих си вместо контактни лещи очила с диоптър и си извадих нов паспорт с новия си вид. В началото на декември Дани ми донесе паспорт на 30-годишен човек от София (с новия си вид можех спокойно да мина за 30-годишен). Глупакът го беше откраднал лично от един купон при негов съсед – син на посланик, но ме излъга, че го е купил от един циганин за сто лева, както се бяхме разбрали, за да няма никаква връзка с нас. Дадох му парите. Вера вече от два месеца не работеше в БВТБ. Можеше да пристъпим към финалната фаза.

Датата на печатите беше 20.X но можеше да мине и за 20.XI или 20.XII. Решихме да действаме точно на Коледа – тогава много хора пазаруваха и нямаше да прави впечатление. Аз смених снимката в паспорта с моята (открих неподозирани таланти у себе си – стана суперпрофесионално). Когато усети, че няма мърдане, Дани се панира и няколко дни преди Коледа влезе във ВВМИ да оперира здрав крак, само и само да не участва. Че е несериозен знаех, но не знаех, че е страхливец – бяхме се разбрали да ми помага при пренасянето и с неговата кола да прекарваме стоката. Както и да е – набелязах какво ще купувам, а Вера напечата бордерата. Облякох се като баровец и... тръгнах с моята кола по Корекомите. За два дни – 24 и 25 декември „купих“ стоки за 4760 долара – два телевизора, две видеа, две уредби, 50 видеокасети, сто аудиокасети и злато за над 500 долара, като използвах само осем бордера (Корекомите на „Раковски“ и „Quelle“ бяха в ревизия). Външно погледнато

това не беше трудно, проблема бе, че винаги трябваше да паркирам далече от магазина, за да не ми види някой случайно номера. Естествено не можех да взема никой да ми помага, затова трябваше да мъкна всичко сам. Но това са, както се казва „бели кахъри“. Имаше и други емоции – една от продавачките в Корекома до „Новотела“ започна да ме сваля и като разбра, че съм с кола, ме помоли да я закарам до площад „Ленин“, но аз, разбира се, любезно отказах. Между другото, когато 3 седмици по-късно я доведоха, за да ме идентифицира, тъй като от нея купувах два пъти, на 24-ти и на 25-ти, тя ми се усмихна и каза:

– О не, това не е същия човек!

Системата на Кореком беше като на „Руския цар“ – давам на касиерката бордеро за *хиляда долара* (!) и паспорт, тя ми бута паспорта обратно без въобще да го отвори, усмихва ми се, хвърля бегъл поглед на бордерото, прибира го в чекмеджето и ми подпечатва касовата бележка. Направо да умреш от смях – както казват: „Кумчо Вълчо, ела ме изяж!“ Явно ние бяхме първите, които правеха този номер. Но не бяхме последните – „Кореком“ и БВТБ не си взеха бележка, и една година по-късно някой по-умен от нас го повтори, но сумата бе *150 000 долара*, стока-та бе натоварена на кораб и завинаги изчезна от България.

Дотук добре – на 25 декември измъкнахме нелегално Дани от болницата и го закарахме да види какво сме му купили. И тогава този нещастник ми каза, че лично е откраднал паспорта от купона у Джон. А той беше остриган и сигурно е направил впечатление там. Аз и Вера полудяхме – това беше може би единствената нишка която можеше да доведе полицията до нас. На другия ден говорихме с Джони и му предложихме златото, ако ни помогне в случай на нужда. Той отказа да вземе каквото и да е, и каза:

– Естествено, че ще ви помогна – с Дани сме приятели от деца.

А след това ни успокои, че човека с паспорта (негов колега) е бил доста пиян, бил е на два купона тази вечер и е решил, че го е загубил в „Плод-зеленчук“. По-късно разбрахме, че и чрез печата е било невъзможно да ни хванат, защото междуременно той вече бил сменен с нов, а стария бил претопен.

Тъй като живеех сам, решихме всичко да стои при мен известно време. Само за Нова Година Дани взе едното видео и единия телевизор и след това ги върна обратно, за да не ги видят техните. Те живееха в една вила, а той при баба си в „Емил Марков“, но все пак от време на време слизаха долу.

Тази Нова Година съдбата бе благосклонна към мен не само

материално – в Новогодишната нощ имах щастието да спя с най-красивото момиче с което съм бил някога – почти точно копие на Жаклин Смит (ако това нищо не ви говори, намерете оригинала на „Самоличността на Борн“ от 80-те години с Ричард Чембърлейн и Жаклин Смит) Когато такава жена влезе някъде, изведнъж става тихо и както казва един мой приятел „ти спира часовника и му се напуква стъклото“. От три седмици я ухаждах и когато отвори новогодишния ми подарък – тоалетен комплект „Нина Ричи“, тя се разплака и каза, че никой никога не и подарявал такава неща (животът и не беше лек – тя имаше извънбрачно дете и баща и, бивш военен, доста я тормозеше).

Но на 11 януари се случи това, което не трябваше да се случва: Дани се напил, пребил Вера, след това започнал да се хвали на баща си „какво си бил купил“, а накрая му скочил с нож. Ние с Вера не знаехме, че баща му бил „кука“ – работел за ДС. На другия ден Вера дойде в къщи с насинено око. Попитах я:

– Какво стана? Всичко наред ли е?

– Няма проблем. Само малко се скарахме с този идиот Дани. Хайде да излезем малко.

Обиколихме магазините – купих и едно кожено яке и някои други дреболии. А през това време Дани и баща му отишли при един адвокат и му разказали всичко. Той направо ахнал – казал:

– Браво бе – вие сте гениални! Могат да ви хванат само чрез паспорта.

И след това ги посъветвал Дани да ни предаде и като свидетел на обвинението така да си отърве кожата. И този страхливец, който твърди, че обича Вера, го направи.

На 13 януари в 6:40 ме арестуваха и ме закараха кой знае защо в 10-то РУ. Малко след мен там докараха и Вера. Естествено ни забраниха да говорим един с друг. Целия ден ни разпитваха, без да ни дадат да хапнем един залък. А вечерта ни закараха в Централно Следствено, в Централния Затвор. Сложиха ме в една килия 2,5×2 м с дървен под с два ужасно мръсни дюшека (миришеха на урина) и одеала които ако се оставеха изправени, нямаше да паднат – толкова бяха мръсни. По пода пъплека хлебарки и какво ли още не. Освен решетките на прозорчето имаше и гъста мрежа, така, че въздух почти не проникваше. Аз страдам от бронхиална астма и получих тежък пристъп, но въпреки молбите ми, не ми дадоха помпичката. Взеха ми даже кутийката за контактните лещи – трябваше вечер преди да заспя, да си ги слагам в кърпичка! Малко по късно докараха в тази тясна килия още трима души – възрастен човек

на около 55 години, който вече 13 месеца беше следствен (абсолютно безобразие – повече от шест месеца следствен арест според закона не е позволен), 35-годишен мъж, доктор на науките (и двамата бяха набедени, че са иманяри) и един циганин, който така го бяха пребили в 3-то Районно, че едва дишеше (имаше счупени ребра и едната му ръка беше счупена). За хигиенни нужди се използваше една кофа, а по голяма нужда ни извеждаха само сутрин в 5:00 часа. Менюто беше следното: Сутрин едно парче сирене, през което Витоша се вижда, на Обяд някаква гадна помия, а Вечер малко водичка с мазнина и две-три зрънца ориз. За целия ден получавахме 250 грама хляб, но такъв хляб не бях виждал – черен и ужасно твърд, поне от три дни. В тази килия прекарах девет дни, през които остарях с девет години – за какво – та ние всичко това го направихме като на кино, и всичко веднага бе възстановено до последния цент!

За щастие ни пуснаха под гаранция. След това започнаха делата. Съдия беше човек, който година преди това само по косвени улики беше осъдил невинен на смърт (човекът на косъм отгървал екзекуцията и косата му побеляла като сняг, защото само дни преди това хванали истинския убиец) – и въпреки това продължаваше да бъде съдия!!! Близо половин час му обяснявах, как съм си извадил втори и след това трети паспорт, втория съм унищожил, но първия и третия все още ги имам, след което той мисли две – три минути, почеса се по темето и каза:

– Ма ти как така имаш два паспорта, бе!

Братовчед ми каза след делото:

– Този не бих му дал да ми гледа конете, а те го направили съдия?!

А съдебните заседателки бяха две стогодишни баби, които през цялото време спяха кротко. Целият процес беше абсолютен фарс, който нямаше нищо общо с думата ПРАВОСЪДИЕ. Между другото аз съм на мнение, че никой няма право да съди другите, защото никой не е безгрешен и затова не може да се разпорежда със съдбата на другите. На първото дело през юли Дани не се яви. На второто през септември – също. Междувременно Вера отново тръгна с него – след всичко което този човек и направи!!! Върви ги разбери тези жени?!

За да се яви на третото дело, го арестуваха и го вкараха във военния арест за следствени. Но той беше взел мерки – баща му имал позната в отдел Международни паспорти. Дани я помолил да му извади бързо на него и Вера визи за Югославия (той вече бил ходил веднъж там на мач), под предлог, че ще ходи на сватба – и тя ги направила без нищо да провери. Паспортите им вече са били готови, Вера разпродаде каквото

може от къщи и събрали към 4500 долара. За негов късмет (този човек е голям късметлия) шеф на караула във военния арест по една случайност бил негов колега – футболист. Той го помолил да се обади по телефона, обадил се на Вера и казал:

– Вземи всичко със тебе (паспорти и пари) и отиди при Киро. След това с неговата кола елате тук.

Тя изпълнила указанията му и когато пристигнала, всичко се разиграло като в криминален филм. Дани казал на Вера да отиде при Киро и да му каже да докара колата по-близо без да гаси двигателя, но да спре така, че да не се вижда номера. След това помолил караулния да отиде да прегърне приятелката си за две минути и когато се приближил до нея, хукнали към колата, шофьора дал газ и изчезнали по най-бързия начин. Същата нощ се опитали да минат границата, но ги върнали митничарите, защото на бордерото им (което естествено пак Вера направила) пишело 6000 долара, а те имали само 4500 долара. Но на другата сутрин успели да минат. Аз не знаех нищо за техния план.

На 30 октомври вечерта в къщи дойдоха братовчед ми, брата на жена му (той е полицай) и още един военен старшина – всички доста угрижени и ми казаха, че Дани е избягал от военния арест и го издирват, а Вера също е изчезнала. Попитаха ме знам ли къде са – аз действително нямах никаква представа. Целия ден и звънях, но жената на брат и ми каза, че Вера взела един сак с дрехи и излязла без да дава обяснения.

Междувременно нашите хора минали границата с Австрия и след двуседмичен престой в Залцбург решили да минат и немската граница, но там ударили на камък. Вкарали ги за един месец в затвора, че незаконно са влезли в Австрия и оттам – в лагера за емигранти в Трайскирхен.

Третото дело през ноември се отложи, но на четвъртото – точно на 23 декември получих „Коледен подарък“ – прочетоха ми присъдата: „Десет години лишаване от свобода при първоначален строг режим“. Никой, който не е изпитал това, не знае какво изпитах в този момент. Около пет минути не знаех къде се намирам и какво става. В този момент остарях с 20 години. Вера получи същата присъда задочно. Дани – нищо!

През април Върховния съд потвърди тази нечовешка присъда и на 7 юли (след като се дипломирам) трябваше да вляза в затвора. Но... глупостта на ченгетата е пословична – те ми издадоха открит лист да ходя на събор в Югославска територия на... 10 юли. И аз отидох... с еднопосочен билет.

Част втора

Как се става емигрант

9 юли – събота

Последната нощ преди бягството спях при Моника. Родителите и бяха на вилата, както всяко лято. Дължах и го – три години и половина бяхме неразделни. Едва ли някой друг ме познаваше така добре и знаеше какво става в душата ми. Това че от три години бяхме само „добри приятели“ нямаше значение. Когато разбра какво ще правя и колко е сериозно, видях, че и стана мъчно. Стана и мъчно за това, че може би повече няма да ме види. Но въпреки всичко продължи да мисли практично, както винаги. Като видя снимката на югославския паспорт, който Вера ми изпрати седмица преди това по човек от Виена, веднага отсече:

– Приличаш на него, но косата ти е много светла!

Обиколихме три магазина (беше събота), докато намерим подходяща боя. Боядисването беше голям цирк – и двамата го правехме за първи път, но резултатът бе добър – от самолет въобще не личеше. Вечерта се любихме с ясното съзнание, че може би ни е за последен път.

10 юли – неделя

Станах доста рано – в 5:00 часа. Изненадващо беше, че въобще успях да спя тази нощ, като знаех какво ме очаква. Въпреки огромния стрес на който бях подложен през последните 18 месеца нервите ми все още бяха „железни“. В 6:00 часа тръгнах за Перник. Моника поплака малко, но какво друго можеше да се очаква?

В 6:55 взех родителите си от автобусната спирка, където трябваше да ме чакат. Като видях какъв измъчен вид имат, сърцето ми се сви. Сигурно цяла нощ не бяха мигнали. Не е шега работа да изпращаш единствения си син Бог знае къде и Бог знае докога. Майка ми на задната седалка дърдореше както винаги, а баща ми мълчеше и само от време на време ми се скарваше когато минех през някоя дупка на пътя (а дупки имаше достатъчно). Сигурно го правеше по навик, беше ясно, че мислите му са другаде.

Около 8:30 бяхме на границата – в Стрезимировци. Паркирах колата, заключих я и със смесени чувства подадох ключа на баща ми. Погледнах я за последен път – вероятно никога повече нямаше да се кача в

нея. Имаше страшно много хора – нещо съвсем естествено, като се има предвид, че това „свиждане“ е само един път годишно. А в югославска територия – един път на две години. Беше пълно с цигани, всички говореха, никой не слушаше, деца плачеха – голям цирк. Освен паспортите, на някои хора проверяваха и багажа. Затова дадох за всеки случай сака на баща ми, за да не правя впечатление. Проверката на откритите листове и паспортите беше формална – пък и как иначе при толкова много хора, които минават само по три коридора. Сигурно можеше да се влезе и с чужд паспорт. Като влязох, се успокоих – сякаш камък ми падна от гърба – практически бях напуснал България. Помотахме се около три часа с родителите ми, обиколихме смешните сергии, по които бяха наредени всевъзможни неща, а българи и сърби се надвикваха да хвалят стоката си. Обмених малко пари за динари, но курсът не беше изгоден. Стигнахме до другия край на базара – там нямаше никакви войници или полицаи – естествено, събора бе в югославска територия. Поседнахме за малко, хапнахме и след това се разделихме. Майка ми се разплака, а след нея и баща ми. Моето гърло бе пресъхнало, една буца заседна в него, но очите ми бяха сухи.

Тръгнах по пътя и след около двеста метра спрях и се опитах да спра някоя кола. Всички ме гледаха като извънземен и никой не спря. Минаха близо два часа. Разбрах, че няма шанс и се върнах обратно при автобусите. Един точно се готвеше да тръгва. Качих се, като преди това демонстративно сложих югославския паспорт в задния джоб на дънките си така, че да се вижда. Автобуса беше до Белград. Попитаха ме докъде ще пътувам.

– До Ниш – казах.

Преди бягството бях говорил с един приятел, който беше избягал през Югославия в Италия. Той ме посъветва да пътувам само с автобус, никакъв влак, защото във влаковете правели много проверки, а освен това имало много гангстери. Свалиха ме на магистралата близо до града.

Качих се в един градски автобус, като мислех, че е на самотаксуване като при нас. Но шофьора ме извика и ме попита защо се качвам от задната врата и имам ли карта. Обясних, че съм турист от България, за първи път съм тук и не съм запознат със системата. Човекът беше симпатяга, нищо не каза и даже ми обясни как да стигна до автогарата. Там обаче ме чакаше неприятна изненада. След няколко часа имаше автобус за Любляна... но за него нямаше места. Явно съм направил много жална физиономия на касата, защото касиерката се смили и ми даде едно от служебните. Пораздохих се из града и привечер вече пътувах на Запад.

11 юли – понеделник

Автобуса пътува цяла нощ (в Белград се прекачихме на друг) и сутринта бях в Любляна. Дотук добре, ами сега накъде? Стоях близо половин час пред картата на Словения на автогарата и се чудех накъде да поема. Къде можех по-лесно да мина границата? Накрая реших – Нова Горица/Гориция – половината град е в Словения, а другата половина – в Италия. Речено – сторено. Следобяд пристигнах и до вечерта обиколих почти целия град. Това, което видях, не ми хареса. По цялата граница имаше стени или мрежи и можеше да влезеш в Италия само през КПП. Едва ли някой щеше да се загледа в снимката от югославския паспорт, но аз няхах право да рискувам. Открих, че в града има нов хотелски комплекс с казино, пред което имаше доста коли с италиански номера. Но идеята, която ми се въртеше в главата още не беше избистрена, затова реших, че след това напрежение и нощното пътуване заслужавам малко почивка и си взех стая в хотела. На рецепцията си дадох зеления паспорт – никой нищо не ме попита, и отидох да спя.

12 юли – вторник

На другия ден отново обиколих граничната ивица и тогава идеята ми се изясни – ще хвана някой италианец на стоп и така ще вляза в Италия. Следователно трябваше да чакам до вечерта, когато отворят казиното. Беше доста горещо и за да не мъкна с мен сака през целия ден, го оставих на автогарата на гардероб. И там допуснах груба грешка – не забелязах, че гардероба е отворен само до 20:00 часа. А аз отидох от 18:00 часа на кино и филма свърши в 20:10. Ядосах се на несъобразителността си, но няхах друг избор, освен да преспя още една вечер в хотела. В сака ми бяха всички дрехи, резервните контактни лещи, дипломите ми и книжката ми за кола. В мен бяха само двата паспорта и парите ми (триста марки). Както предната вечер си оставих българския паспорт, но този път мъжът на рецепцията (предната вечер беше жена) ме попита:

– Къде ви е визата? Как сте влезли в Югославия?

Обясних му, че имам синьо приложение за Югославия (виза), но съм го оставил в багажа си и му показах бележката от гардероба на автогарата. Предложих му да платя предварително, но той отказа, взе паспорта и каза:

– Добре, върви да спиш.

Десет минути по късно, когато бях под душа, телефонът ми звънна.

Същият ми съобщи любезно, че „съвсем случайно минали двама полицаи през хотела и искали да ме видят“. В такива моменти човек обикновено се паникьосва и прави грешки. Аз също не съм супермен с железни нерви, но в такива ситуации мозъкът ми реагира със закъснение – чак след като премине опасността ми се разтупква сърцето (това ме е спасявало многократно). Това ме спаси и този път. Скрих югославския паспорт при пожарникарските маркучи в коридора на хотела, слязох долу и съвсем спокойно разказах на полицаите същата история (аз говоря много добре сръбски). Те ми повярваха, записаха си номера на квитанцията за сака и казаха, че на другата сутрин един полицаи ще ме вземе от хотела и ще дойде с мен до автогарата, за да ми провери визата, след което ми пожелаха „лека нощ“.

Нямаше как – трябваше да зарежа сака и да напусна Югославия по най-бързия начин. Качих се горе, взех си паспорта и започнах да търся начин да се измъкна незабелязано от хотела. Това беше дяволски трудно – единственият изход беше покрай рецепцията, а всички врати и прозорци от задната страна бяха затворени и с извадени дръжки. Но нали бях в нужда – проявих малко „касоразбиваческо майсторство“ (отново открих у себе си неподозирани таланти) и с помощта на един ключ успях да отворя един прозорец на втория етаж, скочих върху една кола и, ако не се смята една драскотина, без повече проблеми напуснах хотела. За щастие никой не ме видя.

Заобиколих хотела, огледах се и видях един италианец, който явно се готвеше да си тръгва. Заговорих го на английски, обясних му, че имам среща с приятели, които трябва да дойдат от Италия, но още ги няма и затова искам да ги потърся там. Помолих го да ме вземе, той ме попита имам ли паспорт и аз му го дадох. На границата беше смехория – въобще не ни спряха. Митничарят явно го познаваше, той вероятно често минаваше оттам и му махна да минава. Колата беше страхотна – чисто нов „Фиат Типо“ турбодизел. За да ми демонстрира турбото, човека вдигна даже 160 км/ч по едно тясно шосе. Той отиваше в Удине и аз го помолих да ме свали пред полицията, уж защото се опасявам, че моите приятели са катастрофирани.

В полунощ бях участъка и тук допуснах втора груба грешка – дадох на полицаите паспорта – единствения документ, който имах. След половин час ми донесоха да подпиша някъкъв документ (че искам политическо убежище) ... на имената в паспорта! Трябваша ми 5 минути, за да ги убедя, че това не съм аз и този паспорт не е мой. Като разбраха, че съм българин, шефът им побесня. Говори (по-точно крещя) 10 минути с

граничния КПП и сигурно уволни някой митничар. Не разбирах какво крещи, но подозирах: – „Как можете да пускате българи да влизат в Италия, без никакви документи!!!“

13 юли – сряда

Нощта прекарах на една пейка в коридора, но бях щастлив – вече бях в „свободния“ свят. Какъв наивник – не знаех какво ме очаква. На другия ден не можах да ми намерят преводач от български и ме интервюираха на английски. След тричасово подробно интервю ми заявиха, че до 1 седмица трябва да си извадя „пасаван“ и да напусна страната през Триест, защото идвам от Югославия – тя била „сигурна“ страна и там трябвало да поискам убежище. Каква глупост – тогава сърбите връщаха такива като мен, които незаконно са влезли в страната (след като полежат, разбира се, три месеца в югославския затвор). Преводачката ми каза след интервюто под сурдинка, че след случая „Антонов“ не приемали българи в Италия. Печалбата ми беше, че научих един важен закон – можеш да поискаш убежище само в първата „сигурна“ страна в която си влязъл, иначе те връщат там по етапен ред. За жалост го изпитах на собствен гръб.

Купиха ми билет за влака за Рим и привечер пристигнах във „Вечния“ град. Опитах се да свържа с двама души, чийто телефони имах, но без успех.

14 юли – четвъртък

Прекарах нощта в една градинка до гарата. Не бях единственият – десетина човека ми правеха компания. През целия ден ходих по разни организации за емигрантски помощи, но без успех. Навсякъде ми искаха някъкъв документ за самоличност със снимка, а аз нямах никакъв, тоест бях господин „Никой“.

15 юли – петък

Принудих се да отида до българското посолство – може би те щяха да ми помогнат. Отидох с такси до там и се ужасих от цените на такситата. Обясних на консула – елегантно „коце“ с мустачки, че съм дошъл на екскурзия, но са ми откраднали паспорта и парите и имам нужда от помощ. Той ме попита:

– Беше ли в полицията? Имаш ли протокол?

– Да – казах и му дадох документа, който ми дадоха в Удине. Но

след като го прочете, той се намръщи и каза:

– Мой човек, тук пише, че си поискал политическо убежище! Хайде сега да напишеш една молба, че се разкайваш за постъпката си и да се обадиш на родителите си, да ти изпратят билет за самолета за София.

Нямаше как – написах молбата и се подписах. С такова облекчение излязох от посолството – все си мислех, че може да ме арестуват! А вечерта имаше емоции – реших да спя „по-комфортно“ в един влак на глух коловоз. Но в полунощ мина полиция, изкараха ни навън, понабиха ни и ни пуснаха.

16 юли – събота

Реших да замина за Франция. Явно Италия не ме искаше – значи продължавам на Запад. С последните си пари си купих билет за нощния влак през Генуа и Сан-Ремо до Вентимиля – на френската граница.

17 юли – неделя

Вентимиля е красиво градче на италианската Ривиера на около пет километра от френската граница. Като видях Средиземно море, не се съържах и скочих да поплувам. А след това направих интересно откритие. В едни храсти намерих две чанти с документи на името на някъкъв италиански адвокат, мъжки дрехи и бельо и ключове от три коли. За жалост нямаше паспорти или пари. Помислих, че това може да е работа на мафията – може да са го убили. Съобразих, че оставям отпечатъци от пръсти, а вече ме има в италианските компютри и затова събрах всичко и го изхвърлих в една пропаст. Взех само едни бански, едни къси панталони и един красив химикал в който имаше скрито малко печатче с името на собственика (в България колекционирах химикалки). Не ми пукаше от нищо – ако знаех къде са тези коли, бих запалил една и бих минал с нея границата. Както и да е, стигнах до границата с Франция, но явно този ден няха късмет – до вечерта никой не пожела да ме вземе на стоп.

Линията по която влака влизаше във Франция беше квази във френска територия – паспортния контрол беше още на италианската гара. Затова около два часа след полунощ се качих по един мост на линията и „с прибежки и припъльзвания“ се насочих към Франция. Това въобще не беше лесно – по протежение на около 200 м от двете страни край линията имаше телени мрежи високи над пет метра. Отгоре имаше гранична заставка и оттам осветяваха с прожектори – въобще тази граница хич не

ми хареса.

Трябваше да стигна до първия жп прелез, виждах как по него преминаваха коли – там вече бях във френска територия. Но на около 40 метра от прелеза отнякъде изскочиха двама цивилни полицаи с пистолети и ме арестуваха. Явно дебнеха там всяка нощ. Закараха ме в един арест, където преспях и на другия ден...

18 юли – понеделник

... ме върнаха на италианците. Те ме качиха в една кола и ме закараха в главния град на областта – Империя. Там отново ми взеха отпечатъци, снимаха ме и по познатия сценарий ме натовариха на влака за Рим. Пристигнах отново в Рим – вече без никакви пари. Като капак (нали бе понеделник – най-омразният ми ден) си загубих и едната контактна леща. Резервни няхах (всичко остана в Югославия) и станах едноок...

19 юли – вторник

Опитах се пак да се свържа с някой от хората, чийто телефони в Рим имах, но отново без успех. Разбрах, че ако остана в Рим, ще умра от глад, затова реших, че ще я мина тази граница – вече я познавах. Качих се отново в нощния влак за Франция, но този път без билет. Цяла нощ си играх на криеница с кондукторите, а към 2 часа влязох в едно купе с един млад американец. Заговорихме се и когато дойде кондукторът му казах:

– Билета ми падна в седалката (там наистина беше паднало нещо като билет, но нямаше как да се извади), ако можеш извади го и го провери!

Той реши, че сме заедно и ме остави на мира.

20 юли – сряда

Но на другата сутрин в Сан-Ремо (последната спирка преди Вентимиля) се качи нов кондуктор и хукна да проверява билетите. Аз се заключих в тоалетната, но той най-нахално я отключи и ми поиска билета. Тогава ми дойде спасителната идея – казах му на английски:

– Аз съм австралиец. Обрах ме във вашия влак, докато спях. Взеха ми парите, паспорта, билета и всичко друго, което имах.

Той не ми повярва, но нямаше какво да направи – закара ме при гаровата полиция. Там едно младо нахакано полицайче ми повярва и явно

за да се похвали колко добре знае английски ме разпита и ми направи веднага един сериозен документ с много печати, че съм австралиецаът Майкъл Грейтс от Сидней, че са ми откраднали паспорта, кредитната карта и тревълчековете и даже каза:

– Сър, според мен няма нужда да се връщате до Рим – мисля, че в Монако имате консулат.

А аз най-нахално му отговорих:

– Аз точно натам се бях запътил – исках да поиграя малко в казино-то, но вашите апаши ми обреха парите!

След това весел и доволен отидох на гарата – нямах пари за билет, но просто исках да видя, дали ще мина паспортния контрол. Италианецът ме пусна (естествено – документът ми беше издаден от италианската полиция), но французинът ми каза:

– Съжалявам, сър, но трябва да се върнете до Рим, за да си извадите паспорт – няма как да ви удара входна виза на този документ.

Ясно, казах си – значи пак на стоп. По познатия път стигнах до пункта край морето и този път имах късмет – две французойки ме взеха на стоп и ме вкараха в Ментон. Този град беше очарователен – по цялото крайбрежие хотел до хотел и вила до вила. Но аз за съжаление нямах време да се наслаждавам на панорамата, затова веднага хванах стоп до Ница. Планът ми беше ясен – за да бъде Франция първата страна в която ще поискам политическо убежище, трябва да съм влязъл в нея директно от България или със самолет (а без паспорт и виза това е невъзможно) или с кораб. Т.е. трябваше да намеря един български кораб, за да бъде това правдоподобно. Ница беше малко пристанище, явно трябваше да търся нататък Затова хванах стопа за Марсилия. Качи ме един полицай (!), който беше в отпуск и отиваше при родителите си близо до Марсилия. Той ме остави на един разклон и оттам около 23:00 часа (какъв късмет – по това време да ти спрат) един друг човек ме докара до града.

21 юли – четвъртък

Криво-ляво изкарах нощта в една градинка край пристанището и на другия ден най-нахално отидох в пристанищната полиция и ги попитах дали в момента има или в скоро време се очакват български кораби. Ония ме изгледаха учудено и поискаха да се легитимирам. Аз естествено им представих моя документ и им обясних, че родителите ми са с български произход и имам среща с вуйчо ми, който трябва да дойде от България, но не зная нито кога, нито с кой кораб. Те провериха в компютъра и казаха:

– Сопру, скоро не се очакват български кораби, но може да опитате в Бордо – най-голямото ни океанско пристанище.

22 юли – петък

Преспях в една градинка и на другия ден тръгнах за Бордо. До обяд успях да стигна само до един разклон преди Тулуза. Цял следобяд висях под един мост и се опитвах да спра някой, но безуспешно. Беше адски горещо, може би 40 градуса на сянка. Цял ден не бях пил вода и получих „слънчев удар“ – загубих съзнание. По едно време се свестих в една линейка, но веднага се усетих и започнах да говоря на английски. Докторът ми измери кръвното налягане и хемоглобина и каза:

– Ти, момче, май от два дни не си ял?

– Ами не съм, какво да правя... – казах.

Закараха ме в болницата в Тулуза и там заприличах на човек – изкъпах се, обръснах се, наяхдох се до насита и дори ми обясниха как да хващам стоп. По магистралите било забранено да се спира – най-добре да застана на някой пункт, където колите влизат в магистрала и трябва да спрат, за да си вземат билет от автомата. Послушах съвета им, и въпреки, че стана късно, не ми се спеше и цяла нощ пътувах с един ТИР за Бордо. В болницата се посмях малко – този, който ме беше намерил и беше извикал линейката (предполагам, че е един и същ човек), ме беше пребъркал и беше взел половината от българските пари, които носех у себе си (от 400 лева бяха останали само двеста). Глупакът беше видял, че съм австралиеца, и явно беше решил, че това са австралийски долари. Каква ли физиономия е направил, когато се е опитал да ги обмени в някоя банка – във Франция не приемаха български пари!

23 юли – събота

Сутринта към 6:00 часа ме оставиха в покрайнините на града. Взех един автобус и пристигнах на пристанището. Там беше дежурен някакъв дъртак, който доста се ядоса, че му развалям съботното спокойствие, но все пак провери в компютъра и каза:

– Съжалявам, но скоро не се очакват български кораби. Може би ще имате успех в Льо-Хавър...

Ясно – трябваше да продължа на Север. Между другото бях горд, че съм пресякъл Гринуичкия Меридиан (Бордо се пада на Запад от него). Хванах едно младо момче на стоп, което отиваше в посока Париж. А там майка ми има първи братовчед – професор по атомна физика.

Така че си казах – защо не Париж! Около двеста км преди столицата ме пое една мадама с „Пежо“ 604 – доста яка беше и по целия път ми се хвали, че кара камион-кран, каквито има само десет в цяла Франция. Аз бях преуморен от нощното пътуване и запах в колата. Когато се събудих бяхме пред Париж. Момчето беше спряло на една бензиностанция и ми беше накупило два плика с храна. Извини ми се хиляди пъти, че живее с приятелката си (явно беше лезбийка) и че ако и доведе мъж, тя ще я убие, затова не може да ме покани и ме остави в едно южно предградие на Париж – Ville de Marne. Отидох на станцията на локалното влакче за центъра и там се заговорихме с едно младо момче – студент. Той като чу, че са ме обрала и няма къде да спя, каза:

– Братле, нямаш проблеми, ще спиш у нас. Родителите ми са на вилата, аз съм сам с брат ми. Само ще слезеш с мен до центъра да видя гаджето и да си купя цигари, О.К.?

Естествено приех с благодарност. Много сърдечни хора са тези французи! Приятелката му работеше в едно заведение на прочутия „Плас Пигал“. Запознахме се, почерпиха ме, но аз щях да заспя всеки момент, тя видя, че съм „гроги“ и му каза:

– Хайде, заведи човека да спи!

Апартаментът беше направо разкошен – мезонет с четири стаи, две тераси, две бани и тоалетни. А човека през цялото време докато пътувахме, ми разправяше, че те били бедни хора и не могли да си позволят жилище в центъра. Баща му бил шеф на една малка фирма, а майка му била учителка. Аз очаквах нещо наистина мизерно, но това жилище приятно ме изненада. Момчето ме сложи да спя на спалнята на родителите му – в копринени чаршафи! Бях на седмото небе! Най-после от доста време спях човешки.

24 юли – неделя

На другия ден момчето ми даде телефона на австралийското посолство и каза:

– Обади се и виж кога ще ти направят паспорт.

Аз се видях в чудо – трябваше нещо да го излъжа. Казах му:

– Виж братле, аз се скарах с родителите си и затова дойдох в Европа – да съм по-далеч от тях. Баща ми е доста влиятелен и ако се обадя в посолството, веднага ще разбере къде съм и ще долетят с майка ми, а аз не искам да ги виждам поне известно време. Омръзнало ми е да живея в лукс – готов съм и като клошар да поживея, но да бъда свободен.

Той ми повярва. Научих ги с брат му на български игри с карти,

оправих им телевизора (имаше някакъв дребен дефект) – разбраха, че наистина съм електронен инженер! Вечерта родителите му си дойдоха и малко се изненадаха като ме видяха. Момчето прати брат си да спи при негови приятели, за да мога аз да спя в стаята му – направо ми стана неудобно!

25 юли – понеделник

Рано сутринта заминах за Льо-Хавър, но и там ударих на камък – никакви български кораби.

26 юли – вторник

Търсих братовчедна на майка ми, професора по атомна физика, но естествено го нямаше – бе заминал за Канада да изнася лекции. Разгледах Париж – страхотен град. Видях Айфеловата Кула. За жалост тогава Стъклената Пирамида пред Лувъра още не бе построена. Най-много ми хареса центъра „Жорж Помпиду“, или „Бобур“, както галено го наричат парижани. Там има Музей на Техниката, на Текстила и на какво ли още не. Отпред има много интересни модернистични статуи. На партера има една телевизионна стена – на 16 монитора вървят 16 сателитни програми – това тогава (1988 година) много ме впечатли. А на площада пред „Бобур“ купона тече денонощно – бендчета свирят, фокусници правят фокуси, танцьори танцуват – много е весело. Страшно ми хареса, че през нощта в центъра на Париж има повече хора отколкото през деня. Всеки те спира, проститутки те закачат, говори се на всякакви езици – много весел град! Сигурно няма друг град в Европа в който в 4 часа сутринта да попаднеш в огромно автомобилно задръстване – всички се прибират от купон! Моят нов приятел ме заведе на кино – гледахме „Уолстрийт“ – с оригинален тон и френски субтитри.

27 юли – сряда

Заведоха ме на купон – беше много весело. Имаше какви ли не хора – проститутки, педераси, лезбийки, рокери, наркомани, негри и... даже нормални студенти. Това беше нещо като изпит за мен, защото се запознах с един канадец. Родният му език беше френски, но все пак бях нащрек, защото и някои други хора говореха сравнително добре английски. Но общо взето французите не го говорят добре и никой не можа да ме „разкрие“. Същата вечер трябваше да напусна жилището на моя приятел. Благодарих му сърдечно и му казах, че няма проблем, ще се оправя.

28 юли – четвъртък

Преспях на Лионската гара. Проблеми с храната нямах, защото всяка сутрин в 7:30 пристига експресът от Венеция и ако веднага се качиш и минеш по купетата можеш да събереш храна за цяла седмица. Доста хора оставят сандвичи и даже цели щафети салам (всичко оригинално опаковано). Просто трябваше да се действа бързо, защото веднага започваха да почистват. През целия ден си мислех, че май най-добре ще е да замина за Мюнхен, там поне има при кого да отида – при сестрата на баба ми (моята баба е германка).

29 юли – петък

Рано сутринта поех на стоп за Мюнхен. Следобяд бях вече в Страсбург. Река Рейн дели Франция и Германия – границата беше на един мост. Направи ми впечатление, че само там където влизаш те проверяват – от френска страна нямаше пункт за излизашите от Франция, същото беше и в Германия. Затова по средата на моста пресякох магистралата и мислех да вляза без да ме проверят. Обаче немският митничар видя, че идвам от Франция, повика ме с пръст и ми поиска паспорта. Дадох му моя документ и му обясних, че трябва да отида при баба ми, да ми даде пари за да се върна в Австралия. Той се почуди, явно не бе виждал такъв документ (изглеждаше доста внушително) и каза:

– Един момент, трябва да попитам шефа.

След малко дойде и с усмивка каза:

– Welcome in Germany!

Това е да си Западник – помислих си. А ако кажеш, че си българин, моментално ще те арестуват! Малко след границата срещнах един канадец, който ми каза, че за малко съм се разминал с една австралийка. Мислено благодарих на Бог, че не съм я срещнал на границата, тя можеше спокойно да ме „разкрие“. Една жена ме закара до Карлсруе, а оттам ме пое един младеж с BMW, който отиваше при гаджето си на парти в Мюнхен. За съжаление не бях единствения – с мен пътувах и двама рокери и една наркоманка, която почти ми повърна в скута. За повече емоции съдействувах и ченгетата, които ни спряха, заради дефектни светлини. Момчето си беше забравило книжката, но полиците провериха в компютъра, че всичко е наред и ни пуснаха. Във всеки случай пристигнахме към 2:30 – партито беше към края си – повечето се валяха мъртвопияни или дрогирани по земята.

30 юли – събота

С помощта на една карта на Мюнхен открих жилището на баба ми. Тя доста се изненада като ме видя. Тя живееше сама в четиристайно жилище в един от най-хубавите квартали в южната част на Мюнхен. Преди две – три години беше идвала в България и разбира се ме помнеше. Спомням си, че с мъжа и тогава играхме „сантасе“. Но той междувре­менно бе починал. А с нея имахме комуникационен проблем – тя не знаеше друг език освен немски. Но всеки проблем си има решение – тя се обади на една братовчедка на майка ми (малката Гретел), която беше женена за офицер от американската армия. С нейна помощ се разбрахме – баба ми направо се шокира, като разбра, че възнамерявам да поискам политическо убежище в Германия и помощ за емиграция в САЩ. Тя не знаеше, че братовчедка ми вече от една година е във Виена.

Част трета Краят на илюзиите

След няколко дни се покоопитих и баба ми ме заведе първо в една организация, която уж приемала емигранти за Америка. Записах се там и след това отидохме в полицията. Там заявих, че съм влязъл през Чехословакия с югославски паспорт, който след това съм унищожил. Баба ми потвърди, че ме познава и получих някакъв смешен документ, че търся политическо убежище. Баба ми не пожела да ме вземе при себе си (живееше сама в четиристаен апартамент). Изпратиха ме в един транзитен пансион, където не бе толкова лошо. Вярно, че бяхме 6 човека в стая, но ни даваха топла храна. Имаше и две българчета – 18-годишни футболистчета, избягали, за да не служат войници. Малката Гретел ме покани в нейното жилище – в блокове на американските военни. Запознах се с мъжа и единия и син (другия в момента отбиваше военната си служба в Щатите) – те ми се падаха някакви далечни братовчеди. Подариха ми някакви дрехи.

Но след две седмици ни изпратиха в един друг пансион – там беше много зле. Бяхме на седмия етаж в стая за четирима. Страхотна мръсотия, хлебарки. Асансьора явно никога не е работел. Около нас навсякъде негри, които продаваха наркотици. Всяка нощ идваше полиция с кучета и правеха обиски. Но нас – белите, не ни закачаха. Един наркоман застреля на стълбите кажи-речи пред мен един негр, буквално му пръсна главата от упор. Едно е да го гледаш на кино, съвсем друго – да го преживееш...

При нас идваха наркоманки и бяха готови на всичко за няколко марки. Пред мен си правеха адската смес и си я слагаха във вените. Гадост! Започнах редовно да повръщам, пък и храната която ни даваха, беше продукти, за да готвим, а аз по това време не умеех да готвя, да не говорим за това, че трябваше да използваме общи съдове с негрите, които не бяха много чистоплътни и ги оставяха мръсни след като готвят в тях. За четири месеца отслабнах с осем килограма. Даваха ни само по 84 марки на месец за дребни нужди. Но аз си купих един мултиметър и поляник и започнах да поправам изхвърлени телевизори и да ги продавам на негрите. Баба ми ми намери и друга работа – за двеста марки прокарах в къщата на един лекар домашна телефонна централа. За това нормално щяха да ми вземат десет пъти повече! Така изкарах малко пари и

си купих нов телевизор и Hi-Fi уредба – техниката там за стандарта е ужасно евтина. Като си помисля, че за това в България човек трябва да пести две – три години...

В Германия законите са ужасни – една година нямаш право да работиш. А за интервю за Америка се чака горе-долу толкова. Как ще я преживееш тази година никой не го интересува. Възмутен съм и от отношението им към чужденците. Какво ми се случи – вървя си в центъра на Мюнхен, влизам в първото ниво на Метрото. Изведнъж отнякъде изкочиха двама цивилни, хванаха ме под мишниците, легитимираха се като полицаи и ми поискаха документите. В Австрия или Швейцария това едва ли може да се случи. В Швейцария даже има къщи за бездомни, където полицията няма право да влиза! Вярно, че в Германия престъпността е голяма, но за мен тя е полицейска държава.

През октомври 1988 неочаквано ми дойдоха гости – братовчедка ми и Дани. Те бяха вече почти една година в Австрия, но климата там за Дани вече не бе здравословен. Доколкото разбрах, той се беше забъркал с полската цигарена мафия. Измамили го с някакви пари, и той, нали е глупав – предал на полицията цял апартамент, пълен с цигари. За това има даже награда, но не може да си я вземе, защото има присъда за някакви обири. Освен това поляците вероятно са щели да му отмъстят – затова те с Вера си купили оригинални югославски паспорти (които по това време бяха безвизови за цяла Европа без Франция) и дойдоха при мен в Мюнхен. Постояха при баба ми около един месец, Дани и скъса нервите и тя накрая ги изгони. Тъй-като нямаше къде да спят, дойдоха при мен в пансиона. Аз отидох да спя при една българка, която отдавна ми се натискаше, бивша учителка от Пловдив. Тя беше сама в стая – нейната съквартирантка, една сръбкиня, ходеше да проституира и почти не се прибираще. Жените и семействата бяха в другото крило на пансиона – доста по-чисто от нашето и само по две в стая.

Дани естествено измисли веднага как да направим пари – мъжът на баба ми (той бе починал) е бил филателист и имаше албуми с ценни марки. Решихме, че вместо да събират прах, могат да послужат за нещо полезно. Запознахме се с българи – филателисти и за една-две седмици ги разпродадохме. С парите купихме една спортна „Ланчия“, пооправихме я и когато в Мюнхен стана минус 15 градуса, решихме, че е време да идем на юг – в Испания. Междувременно и те бяха поискали политическо убежище с истинските си имена и бяха в транзитния лагер. Това се наложи, защото мен ме преместиха в друга стая и там вече не можеше да спят, а на този студ нямаше как да спят в колата. И така през един

студен ноемврийски ден (15-ти) заминахме за Испания.

През Щутгарт и Карлсруе стигнахме до швейцарската граница. Там те спират не за да ти проверят паспорта, а за да си купиш винета за швейцарските аутобани. Те имаха редовни паспорти, аз се помотах из пункта, отидох до тоалетната и след като минаха, се качих в колата и заминахме. Никой не ми обърна внимание. По същия начин минах и френската граница в Женева – там за пешеходците въобще няма граница – магазин, ресторант – не можеш да разбереш къде свършва Швейцария и къде започва Франция, само колите се проверяват. За щастие французинът само погледна мюнхенския номер и им махна да минават (те бяха визови за Франция). И така на другия ден – бе петък, в ранния следобед стигнахме до испанската граница. И тук направихме грешка – вместо по аутобана (откъдето по принцип се влиза най-лесно) забихме по едно малко пътче и стигнахме до едно селце, казва се ле Пертус. Тук нямаше минаване – пункт и отгатък започва аутобан. Те естествено минаха, с разправии, защото нямаша виза за Франция, но аз... останах. Бях излязъл по пуловер, опитах номера с тоалетната, но митничарят ми посочи ресторанта отсреща. Ами сега! Дани се опита да се върне, но не го пуснаха обратно – нямаше виза. Стана 6 часът, стъмни се и стана студено. Понечко нямаше смисъл да се мотая там – правех впечатление, затова се качих на следващия автобус за Перпиньон, най-близкия град до границата (добре че имах у себе си около двеста марки).

Пристигнах там благополучно, помотах се и реших, че може би Бог (в който не вярвам много, само отвреме – навреме) е решил да остана във Франция. Отидох в полицията и се опитах да обясня на английски, че съм българин и търся политическо убежище. Оказа се, че всички филми за тъпотата на френската полиция, които съм гледал, не са преувеличени – от две смени полицаи, които се засякоха, никой не разбира какво искам. Само един, който знаеше две думи английски, ми каза да дойда утре, тогава шефа щял да е там – той знаел малко английски. Теглих им една майна, пък и като размислих, че е петък и в събота и неделя няма кой да се занимава с мен и както съм без документи, сигурно ще ме затворят в някой студен арест (а аз бях по пуловер), реших, че така е по-добре.

Плана ми беше готов – качих се на следващия международен влак за Париж. Веднага намерих кондуктора и му вдигнах страхотен скандал – „Как може толкова нещо, докато бях в тоалетната, някой ми е задигнал сака, парите, паспорта, билета, тревълчековете и даже якето!“ Човекът се сачиса – аз добре си играех ролята на нервиран австралиец. На

следващата гара – Нарбон се събраха трима кондуктори и се чудиха какво да ме правят. Накрая ме изпратиха при гаровия полицаи, а той – в управлението. Междувременно беше вече девет вечерта. Дежурният полицаи ме попита имам ли пари, отговорих утвърдително и ме изпрати в срещния хотел, като се обади по телефона, че нямам документи. Изкъпах се, погледах френска телевизия и легнах да спя.

На другия ден с хиляди извинения ми направиха документ, че съм Майкъл Грейтс от Сидней. Първата ми работа бе да си купя яке. Опитах се на стоп да стигна до Перпиньон, но стопа не вървеше, затова взех влака. Вече знаех как ще мина испанската граница. Обадох се на чичо ми в България и му казах, ако се обади Вера, да и каже да ме чакат в Барселона. Междувременно, те успели някак си да влязат пак във Франция, стигнали до Перпиньон и ме търсили там цяла вечер. Вера естествено изляла душата на Дани – как ще оставиме братчето (тя ме обича повече от брат си). Надвечер пристигнах в ле Пертус. Като се стъмни се качих в един надземен гараж – предния ден разучих обстановката и видях, че на сто метра над него е автомагистралата, която вече е в испанска територия. С прибежки и припъльзвания (вече имах тренинг) стигнах до там. Но на автомагистрала е забранено да стопираш. Трябваше да вървя до следващия пункт, където се плаща за магистрала. Не щеш ли, след около пет км, точно преди пункта, отнякъде изскочиха двама войници с автомати и започнаха да викат нещо. Претърсиха ме, видяха, че съм безопасен, даже не обърнаха внимание на документа, който им дадох и ме оставиха. Явно този ден стопът нещо не вървеше. След около два часа отнякъде се домъкнаха шест джипа с полиция и жандармерия и блокираха пункта. Аз реших, че е най-добре да си оберат крушите, защото някой по-умен може да ме върне във Франция. Тръгнах надолу към мотела, който бе наблизко. Полицаяте започнаха да викат нещо след мен, но аз не им обърнах внимание. В мотела си обмених последните пари за испански пезети и хванах един немец на стоп. Някъде преди Барселона ме поеха млади и доста пияни испанци – бяха с две спортни коли и се надбягваха – караха с над двеста км в час! Все пак пристигнах невредим, даже ме закараха до центъра и ми намериха евтин хотел.

На другия ден – неделя – си купих един сандвич, обадох се по телефона и... парите свършиха. Тук започва най-смешната част на историята (макар, че на мен не ми беше до смях). Не успях да се свържа с майката на Вера, а само с майка ми. Имах време само да и кажа следното: „Кажете им, че ги чакам до *галерата* (не знам откъде ми дойде наум тази дума «галера») на Христофор Колумб на спирката на метрото *Кампса!*“

и парите свършиха. Тъй като хотела ми бе на триста метра от пристанището, а там по онова време бе закотвена *каравелата* на Колумб (през лятото на 1996 бях на почивка в Барселона, но каравелата я нямаше, на нейното място имаше подвижен мост и голям ресторант в залива), реших да ги чакам там. Забелязах също, че там има спирка на метрото и точно до изхода и голяма табела с надпис „Кампса“, и естествено реших, че това е името на спирката. За жалост това е била табелата на съседната бензиностанция! Сега започва игра на телефонче – не зная какво е казала майка ми на майка и, но тя казала на Вера: „Той ви чака при картинната галерия «Христофор Колумб» на спирка «Кампса»!“ А всички бензиностанции в Испания са „Кампса“! Цял ден обикалях около каравелата, не беше студено, около 15 градуса, само дето стомаха ми куркаше. Най-лошото бе, че към пет часа следобед ги видях: бяха спрели на около стотина метра от мен и Вера говореше от колата с един човек. Затичах се към тях, крещях, но без успех – никой не ме забеляза. Дани тръгна рязко, ускори и изчезна пред очите ми в един тунел. Чак към девет часа вечерта, когато загубих всякаква надежда, се намерихме.

След няколко дни ни стана ясно, че Испания изобщо не е за емиграция – няма пансиони, само някакви църковни приюти, никой не ти дава храна, да не говорим за пари, хранехме се веднъж на ден в църквата, имаш право на работа, но като не знаеш испански, какво ще работиш? На всичко отгоре няма и супермаркети – само малки магазинчета и във всяко по един полицай с автомат. Не можеш да откраднеш една игла! Опитавме се да си продадем радиото на колата – чисто нов „Блаупункт“, който Дани открадна в Мюнхен и... стана страшно! За една бройка щяха да ни арестуват. Едва ги убедихме, че радиото е наше. Но това още не бе върхът – един ден спряхме за пет минути в центъра и отидохме да търсим някаква организация за помощи. Когато се върнахме – колата я няма. Един човек ни обясни, че полицията я вдигнала. Това беше върхът. Останахме трима идиоти с куче – пропуснах, да спомена, че Вера и Дани донесоха от Виена една кучка – пудел. Всеки друг би се отчаял – но не и българин! Два часа чаках пред полицейския гараж с Джуди (кучето) и какво да видя – Вера и Дани излизат с колата. Не зная какво са лъгали и мазали, но този нахален човек Дани не стига, че не плати никаква глоба, но взе и документ от испанската полиция, че са му откраднали югославската шофьорска книжка. Разбрахме, че трябва да се върнем обратно в Германия – тук щяхме да умрем от глад. Това, че нямаше какво да ядем не бе толкова страшно, лошото бе, че и колата нямаше „какво да яде“. Отново ни дойде на помощ изобретателността на

българина в неволя – развивахме пробки на резервоари на паркирани коли и източвахме бензина в един леген – да умреш от смях! Но на нас не ни беше до смях. Така осигурихме бензина. Но... остана проблема граница. Опита да влезем през ле Пертус се провали – и тримата ни върнаха. Оставаше един панорамен път край морето, който влизаше във Франция през един пункт с красноречивото име „Цербер“! Решихме, че ако спрем, ще ни върнат – значи няма да спираме. Речено – сторено. Пътят се виеше красиво на около триста метра над морето, завой след завой. Далече долу под нас приборят се разбиваше с грохот и навяваше асоциации с жестоката мисъл на Уудсуърт – „Младост – надигаща се вълна. Отзад е вятърът, отпред – скалите...“

Изведнъж зад един завой се появи границата. Митничарят въобще не можа да реагира, когато с 50 км в час профучахме край него ухилени до уши! Такива нахални хора сигурно не беше виждал.

С влизането в Швейцария нямаше проблеми, но немската граница беше катастрофа. Отново допуснахме грешка и вместо по аутобана за Щутгарт, забихме по някакъв малък път и попаднахме на истински цербери. Съблякоха ни чисто голи и ни направиха пълен тараш. Накрая мен ме върнаха да си вадя паспорт в Берн, а Вера и Дани имаха проблеми – пак защото не ме послушаха. Един испанец беше дал на Дани малко парченце хашиш – аз му казах: „Хвърли го! За това ще имаме проблеми по границите“ – а той: „Айде бе – за това парченце“. Но за това „парченце“ вдигнаха колата на стенд и им намериха българските шофьорски книжки и документите от Германия. Аз си оставих всичко в Мюнхен и ги посъветвах да направят същото, но кой да ме послуша? Намерили и мои снимки и разбрали, че и аз съм българин и ме обявили за издирване. А аз междувременно повече от два часа седях в швейцарския пункт и се чудех какво ще ме правят. А то каква била работата – швейцарците се чудели къде да ме настанят, нали нямам пари. Накрая ми спряха един немец с Порше последен модел и го помолиха да ме закара до Шафхаузен. Оказа се, че немецът – богат бизнесмен, следващия месец щял да лети по работа до Австралия и се наложи да му дам „адреса“ си, ха-ха!

Там ме пое човек и ме заведе в една къща за бездомни швейцарци. Честно, съжалих, че не съм бездомен швейцарец! Вътре беше супер-люкс, стаи с по едно или две легла, баня, каквато съм виждал само на кино, да не говорим за телевизора и уредбата в хола (В Швейцария още по онова време – 1988 година и в най-малкото селце имаше кабелна телевизия с 30 програми!). Този път се поизпотих в ролята си на австралиец – шефът на пансиона говореше перфектен английски. Но на мен много

не ми пука, взех китарата и почнах да пея и да пиша текстове на Пинк Флойд. На другия ден след обилна закуска ми купиха билет до Берн, да-доха ми десет франка и ме качиха на влака. Аз естествено слязох в Цюрих и се обадох на леля ми – знаех, че тя има приятелско семейство в Базел. Но... ударих на камък – тя не пожела да ми даде адреса – „да не съм ги притеснявал“. Все пак аз си презаверих билета за Базел и с последния влак пристигнах към 11 часа вечерта там. Нощем гарите в Швейцария се заключват, затова имах неприятната възможност да прекарам нощта в една телефонна будка в един подлез – навън валеше сняг и беше доста студено.

На другата сутрин след интервенция от страна на майка ми получих адреса. Хората се оказаха много разбрани – жената ми каза: „Не се притеснявай – аз ще те вкарам в Германия“. Взехме трамвая до Риен-Гренце (немската граница). Там бе горе-долу като в Женева – проверяваха колите, а пешеходците си минаваха като си държаха паспорта. Тя ме хвана за ръка и минахме – никой не ни спря. Оттам отидохме на гарата в Льорах. Жената ми купи билет до Мюнхен и специално попита дали ще има паспортен контрол. „Не“ – беше отговорът. С едно локално влакче се върнахме в Базел, но то спря на тъй-наречената „Немска“ гара, където все-едно си в немска територия – при влизане и излизане има паспортен контрол. Тя ми пожела приятен път и си отиде, а аз останах да чакам международния влак от Милано за Хамбург. Качих се и спокойно се изтегнах в купето. Влакът тръгна и... какво чух по уредбата: „Моля пригответе си паспортите – паспортен контрол“. Ами то е логично – влака идва от Италия и влиза в Германия! Както и да е – дойдоха две млади полицайчета с едно компютърче, но почти не ми обърнаха внимание – аз им обясних, че са ме обрали във Франция и трябва да отида при баба ми в Мюнхен, за да взема пари. Вместо мен, провериха другия човек в купето – млад германец от Франкфурт, който прекарваше коли за Италия и пътуваше само с лична карта.

Без повече преমেждия пристигнах в Мюнхен. А през това време каква смехория се случила: След като им намерили българските книжки, моите хора едва успели да убедят полицаите, че са българи и че паспортите са фалшиви – толкова добре били направени. Прибрали им ги, преспали в кауша и на другия ден ги пуснали, като им казали изрично веднага да се върнат в Мюнхен. Но нашите, естествено обърнали към Швейцария – как ще ме оставят! Опитали се да влязат през някаква нива, но колата затънала в калта. Минал немски патрул, но не им обърна внимание – те били вече в швейцарска територия. Добре че, Дани успял

да обърне колата към Германия. Като дошли швейцарците, ги излъгал, че е убъркал пътя и те му повярвали (от аутобана в малкия път, от него в черния и оттам в нивата – каква смехория!). Вместо да ги глобят, им измили безплатно колата (в Швейцария не може да караш мръсна кола)!

Но след завръщането ни облаците се състиха – това, че сме се разходили, щеше да има съдебни последствия, мен също ме издирваха, затова решихме да отидем в Швейцария. Аз вече знаех как да влезем в Базел – на сто метра от пункта имаше поставен един варел, през който можеше да се прескочи стената. Така и направихме. Отидохме при тази жена, която ми помогна и я помолихме да вкара колата в Базел. Тя обаче нямаше книжка, а мъжа и се оказа страхливец. Тогава тя взе картата на Базел и ни обясни откъде да влезем – през горичката до телевизионната кула. Там имаше пункт, който работи само през лятото. Имаше бариера и тя беше заключена. Но малко по-надолу между дърветата можеше да се мине. Само че си направихме сметката без кръчмаря – под навалелия сняг имаше шума – идеални условия за боксуване, особено по нанагорно. Това бяха едни от най-тежките два часа в живота ми – бутяхме като луди, докато най-накрая успяхме да излезем. За наш късмет, въпреки, че беше посред бял ден нямаше пукнат човек. Ако ни бяха хванали – не ми се мисли – няхаме никакви документи и застраховката на колата естествено не бе платена!

Решихме да отидем първо в Цюрих – най-големия град в Швейцария. Отидохме в първата полиция и попитахме къде можем да се предадем за политическо убежище. Отговориха ни, че това е възможно само на четири места: Базел, Женева, Шафхаузен и Киасо. Отседнахме в един хотел на църквата, като заявихме, че сме емигранти и нямаме пари. На другия ден дойдоха двама цивилни полицаи, взеха ни данните и ни казаха същото. Но ние българите, сме недоверчив народ, затова отидохме до Берн и проверихме директно във Министерството на вътрешните работи. Оттам отидохме в Базел. Никога няма да познаете къде се намираше приемния пункт – на един кораб, закотвен на пристанището на Базел! Там стояхме три дни, след което ни изпратиха в транзитен лагер в Берн. Там никак не беше лошо – повечето бяха индийци и готвеха много вкусна храна.

Точно след един месец (швейцарска точност) ни направиха доста подробно интервю. Веднага след него ни разделиха – Вера и Дани отидоха „на курорт“ в Лангентал (в разкошна къща в подножието на Алпите, на 60 км североизточно от Берн) защото Вера беше бременна, а аз – в едно селце – Мюнсинген, на 15 км южно от Берн. Бяхме по шест човека

в стая с анадолски турци. Аз не съм расист и уважавам всички нации, но тези хора бяха изключително прости и по цяла нощ надуваха до дупка турски маанета. Тъй като през нощта не можех да спя, спях през деня, когато глупаците бяха на работа, а по цяла нощ слушах музика или гледах телевизия и видео в една барака отстрани, която си обзаведохме с един албанец, много свестен човек. При Вера и Дани изкарах Коледа и Нова Година. И знаете ли какво ме впечатли – в това смешно селце с 5000 души население имаше фирмен магазин на „Infinity“ и „Harman Kardon“ – две от най-скъпите фирми за Hi-Fi техника в света!

След няколко месеца те получиха малък апартамент в Биел/Биен (на 30 км северозападно от Берн) и благодарение на един англичанин, който работеше в моя пансион и пишеше перфектни бизнесписма, аз също успях да си намеря работа там – в „Sacom AG“ – генерален представител на „Pioneer“, „TDK“ и „Akai“ в Швейцария. След като ми направиха доста сериозен тест, явно съм ги впечатлил, защото ми предложиха работа в най-високоплатения отдел – ремонт и настройка на CD & VCD плейъри. Трябваше да чакам около два месеца, майка ми да ми изпрати дубликат на моята диплома от Полувисшия Институт по Съобщенията (оригиналът остана в сака на автогарата в Нова Горица), да я преведат, и две министерства да си дадат съгласието да започна тази висококвалифицирана и добре платена работа. Но в началото на юли започнах работата. Ако знаете с каква апаратура работех във фирмата в Швейцария – студийни монитори и Hi-Fi боксове по 25 000 долара единия! Две седмици по-късно получих разкошно фирмено жилище (70 кв.м с 15 кв.м тераса с изглед към езерото) само на стотина метра от службата!

Междувременно през юни Вера роди син, те взеха едно голямо и слънчево жилище (над сто кв.м.) и майката на Дани дойде да и помага. Вече споменах, че Дани е суперкъсметлия – загубиха им договора и те живяха близо една година там безплатно! Вера се сприятели с една сестра в болницата и ме запозна с нея. Излязохме няколко пъти, тя си падна по мен, но аз не. През август се запознах с една жена – тя бе от тези които ходят по къщите и продават религиозни книги и видеокасети. Там е прието да ги почерпиш едно кафе и да поговорите малко, и аз го направих, въпреки че не съм религиозен. Но когато тя започна да идва всеки ден, работата ми стана ясна и я заведох в спалнята. Ферена (или Лили както искаше да я наричам) беше десет години по-голяма от мен, на 39, разведена с един син на десет години (невероятно красиво момче, приличаше на Ален Делон). Тя също ме покани на гости и след като им оправих видеото, за сина и станах Бог. Тя живееше на около 20 км от Биел

– в Брюг. Имаше две коли и всяка събота и неделя пътувахме из цяла Швейцария – Женева, Лозана, Цюрих, Базел, Люцерн. Тя имаше много приятели, така, че рядко сме спали в хотел. Във Фрибург бяхме на гости на един американски кънтрипевец, който имаше пет дъщери (пет пъти опитал човека, но явно няма късмет). Той бе роден в Чикаго, Илинойс, а израснал в най-южната точка на Щатите – Кий Уест, Флорида. Говорихме за много неща, но накрая той ми каза: „Знаеш ли, в Америка ще изкарвам много повече пари, но това спокойствие, което имам тук не може да се купи с пари. В Маями не смеех да изляза след 20 часа. И съм мъж, представи си какво ще се случи с жена ми!“ Така е – Швейцария наистина е най-спокойното място на което съм бил – там престъпност практически няма.

Лили работеше за една американска църква и за жалост бе религиозен фанатик. Иначе беше доста интелигентна, говореше седем езика и бе обиколила света. Сина и бе роден в Германия. На 17 години избягала от къщи и оттогава не говореше с родителите си. А те бяха мултимилionери – имаха два хотела около Цюрих. Сина и ми разказа как всяка година го водели някъде – в Рио, в „Дисниленд“, в „Холивуд“, в Париж, в Япония. Явно той ще ги наследи, сестра и няма деца.

Но както казва Мърфи – „много хубаво не е на хубаво“. Първо Дани започна да пие и да бие Вера и тя няколко пъти идваше да спи при мен, но той успя да влезе през прозореца (жилището ми бе на първия етаж над гаражите), тя избяга и се скри при един съсед и се наложи да викаме полиция, за да го озапти (български простотии). Един гранулом ме измъчи – направиха ми сериозна операция на челюста и една седмица бях в болнични. Дойде десети ноември (за нас, емигрантите, това не бе хубаво – край на политическото убежище) – по цяла нощ слушах какво става в България – когато запалиха Партийния Дом (хващах програма Хоризонт с помощта на една антена и антенен усилвател, който сам си направих). Дойде януари, Лили изпрати покана на моите родители и на 17 януари, точно преди да им се обадя, за да ги зарадвам, получих писмо..., че съм получил втори Отказ за Политическо Убежище, който не може да се обжалва и в двуседмичен срок трябва да напусна Швейцария...

Следващите две седмици са ми като в мъгла. Искях да замина за Канада, но нямаше време – бях подал документите в Канадското посолство през декември, а се чака минимум 3 месеца (и те ми обещаха че ще замина, защото там има много филиали на „Pioneer“)... Можех да отида във Франция или в Австрия. Тъй-като вече разбирах добре немски,

реших да отида в Австрия. Извадих си пасаван от българското посолство в Берн и на 5 февруари напуснах Швейцария...

Част четвърта Австрия

На 6 февруари сутринта пристигнах във Виена. Няколко часа по-късно ме приеха в лагера за емигранти в Трайскирхен. Имах късмет – там не приемаха българи без документи, а аз имах само една диплома (пасавана го унищожих за всеки случай)!

Единственият начин да остана в Швейцария, бе да се ожена за Лили, но това за мен не бе опция – не можех да живея пет години (минималният срок, за да получиш паспорт по онова време) с религиозен фанатик. Разбира се, можеше да я излъжа и да изчакам просто документите за Канада, но аз не умея да лъжа и за мен бракът не е сделка, както за Дани – няколко месеца по-късно този невероятен късметлия се ожени за млада, богата и красива швейцарка. Как стана – след двумесечен престой в гадния лагер за емигранти на 15 км южно от Виена, получих подарък – точно на Рождения ми ден, 11 април, получих пансион във Виена. В Трайскирхен през март едва не ритнах камбаната след като местната зъболекарка ми извади един зъб само наполовина и остави единия корен вътре – подух се като плондир и с адски болки отидох в Университетската Клиника във Виена, където никаква упойка не ме хвана (костта беше възпалена) и трима души ме държаха докато четвъртия с длето избиваше корена – исках да скоча и да го удуша! Сигурен съм, че Гестапо могат да научат доста от виенските зъболекари! В края на април си купих кола и югославски паспорт и на 1 май заминах за Биел, за да си взема техниката – телевизор, ресивер, CD плейър, тонколони и 160 компактдиска. Направих на Дани един нумерологичен хороскоп (междувременно във Виена един човек ме въведе в основите на Нумерологията) и му казах следващата седмица да не пътува за Франкфурт (искаше да прекара двама индийци през горичката в Базел и да се види с друг български футболист в Германия). Той обеща да се откаже.

Но след като си заминах за Виена, Дани го направи и на връщане немски патрул го хванал в горичката. След една нощ в ареста немците го дали на швейцарците, защото им показал снимка на сина си и казал, че не може да живее без него – добър артист е, явно си е сбъркал професията, ха-ха! Взели му всички документи, но му върнали колата и му дали един документ в който пише какво са му взели. А той (нали е късметлия) си беше намерил супер работа – управител на билиардна зала

в един още неоткрит нов шикозен ресторант в центъра на Биел плюс безплатна квартира в хотела над ресторанта. Шефката му – 25-годишната дъщеря на собственика на ресторанта, естествено му се развикала, че 2 дни не е бил на работа, но той купил една бутилка шампанско и я напил. След една седмица се оженили! Получил чисто нов Мерцедес – сватбен подарък!

Да, ама „Шило в торба не стои!“ След няколко месеца започнал да пие и да бие жена си, а в Швейцария това не върви – развод по бързата процедура, няколко месеца затвор за някакви обири отпреди това, за които в пияно състояние се похвалил на жена си и петгодишна забрана за Швейцария!

Някъде през февруари 1991 Дани преспа при мен във Виена на път за България с една пътуваща певица – българка, която стана следващата му съпруга (пак за известно време) и му роди дъщеричка. Аз по това време бях още в пансиона в една стаичка 2,40×1,50 м и още не знам как се събрахме и тримата (плюс мивка, телевизор, видео и уредба) в това тясно пространство!

Още с пристигането си във Виена, отидох в „Pioneer“ и „Sony“ да си търся работа – вече бях квалифициран специалист в лазернооптичната електроника. Но работа нямаше... А в Австрия за жалост не е като в Швейцария, където всички дипломи веднага ми ги признаха. Тук трябва да нострифицираш, а това е дълъг, труден и скъп процес. Когато през 1995 година, въпреки че още имах действаща присъда от десет години, след като проверих, че ме няма в граничния компютър, се върнах в София и се дипломирах като Инженер по Електроника и Автоматика и след това подадох документи за нострификация във Виенския Технически Университет, ми казаха, че трябва два семестъра да уча „Пневматика“, което няма нищо общо с Електрониката, и да държа изпити, аз се отказах.

През септември 1990 заминах за Будапеща, за да се видя с родителите си. Сега едва ли бих поел такъв риск – ако ме бяха хванали в Унгария, може би щяха да ме върнат в България и това щеше да е краят... Взех ги от аерогарата и отидохме в едни студентски общежития, които бяха още празни. Три дни бяхме заедно, разходихме се даже до Балатон.

1991 бе хубава година за Вера – тя се ожени за швейцарец, при това четири години по-малък от нея! Трябваше да чакат до октомври, за да навърши той 21 (пълнолетие по швейцарските закони). 1991 започна добре и за мен – в средата на януари започнах работа на черно в една компютърна фирма, където поправях монитори и ми плащаха на бройка.

Но през март ни изгониха от пансиона, аз си продадох колата, и допуснах отново груба грешка – дадох 4000 марки на един мошеник, който взе жилище в 10-ти бецирк заедно с бременната си жена и кучето им, и аз живях там два месеца в една малка кухничка, където дебелият свиня често идваше да готви след десет часа вечерта! Югославския ми паспорт изтече, но един приятел (бивш военен, не знаех, че има такива способности) го „удължи“ с една година и през май заминах за Чехия да си оправа зъбите. Бях на гости на родителите на една чехкиня (естествено им плащах наем), гадже на мой приятел. Останах около десетина дни и някакъв зъболекар-мошеник ми направи коронки, които паднаха още във влака обратно.

През юни се преместих при един българин в 22-ри бецирк. И той не беше цвете, но жилището беше хубаво, точно до Alte Donau – супер за лятото – плажът е само на стотина метра. Малко по-късно получих от майка ми новия си български международен паспорт, с който си направих адресна регистрация и седмица по-късно започнах работа на бяло! Заплатата ми беше смешна, но какво можеш да очакваш от поляк (шефа ми беше дебела мазна свиня). Получавах 10 000 шилинга бруто, 8200 чисти – около 1170 марки – смехория за виенските цени (В Швейцария получавах три пъти повече). Но когато след една година отказа да ми увеличи заплатата дори с цент, напуснах. Не от заплатата естествено, а от далавери и допълнителна работа успях да спестя около 9500 марки. На 31 юли си купих червен Фолксваген Голф на изплащане, а на 1 август, когато парите ми бяха вече доста намалели, хазяинът ми любезно ме уведоми, че на 1 септември трябва да напусна жилището. Той естествено знаеше, че ще си купувам кола, но ме изчака да я купя и тогава ми сервира тази новина, за да нямам пари за жилище! Винаги съм се учудвал как българите в чужбина може да бъдат такива идиоти – всички нации се поддържат – турци, сърби, араби, негри, само ние сме наопаки – „Не сакам на мене да ми е добре, а на Вуте да му е зле“. Понякога ме е срам, че съм българин...

Както и да е, отидох да живея в 10-ти бецирк при двама българи. Там имаме тераса с южно изложение, на която имаше огромна сателитна антена и като я въртяхме, гледахме около сто програми (огромно количество за 1992 година). През декември заминах за Биел за да взема братовчедка ми и мъжа и – те искаха да са на Коледа и Нова Година във Виена. Опитах се да си извадя виза за Германия (защото иначе се заобикаля около двеста км по труднопроходими пътища – през Кицбюел), но не успях – над двеста човека чакаха по цяла нощ пред посолството. И

нали съм Овен, реших да мина по лесния начин – купих един австрийски паспорт от един задник, който ме излъга, че го е намерил (а той всъщност е бил откраднат в една дискотека). Хубаво – карам нова кола с виенски номера – на границата в Залцбург никой не ме провери. Даже във вътрешността на Германия ме спряха за превишена скорост, но никой не ми е искал паспорт. Написаха ми глобата и казаха, че ще си я получа по пощата във Виена (така и стана). Но на връщане на австрийско-немската граница в Брегенц пуснаха с кимване 7–8 коли преди нас, но точно нашата спряха. Дадох им австрийския и двата швейцарски паспорта (Вера получи паспорт веднага след сватбата, тогава беше лесно, сега жените чакат минимум пет години, мъжете – десет). Полицията ги провери в компютъра и след малко с мазна усмивка ме попита дали имам книжка или лична карта. Аз разбрах, че съм разкрит и му дадох българския паспорт и българската книжка и му казах, че съм му дал по погрешка чужд паспорт, но вече беше късно. Заключение ме за два часа, платихме хиляда марки глоба и ме дадох на австрийците. Те ме провериха – изчакаха да получат по факса моя снимка от Трайскирхен (явно не вярваха много на българските паспорти) и ме пуснаха. Пет месеца по-късно, точно на рождения ден на баща ми – 19 май, отидох на съд и за мое огромно огорчение вместо глоба, както очаквах, получих три месеца условно за срок от три години, което ми съсипе възможността през 1994 да получа паспорт...

Коледа и Нова Година минаха нормално, Боби (мъжът на Вера) ме научи да играя бiliarд, но Вера ме научи на нещо много по-лошо – да играя на рулетка. Ходихме в казиното в Баден (то е като дворец – само реновирането му струва 500 милиона марки) и с късмета на начинаещия спечелих около 700 марки. След това на връщане минахме през казиното в Залцбург, до което се качваш с един асансьор, описан в „Тайфуни с нежни имена“ на Богомил Райнов. И там с моята „система“ (какъв наивник съм бил – в казиното няма системи) спечелих с минимални залози за около 30 минути над 3000 марки. Седмица по-късно отидохме специално до Брегенц, за да играем на рулетка (в Швейцария хазарта е забранен и това е много мъдро – затова те имат пари!). Там разбрах защо една маса за рулетка струва 50 000 долара – всичко се манипулира. Пред мен се падна 19 пъти подред червено – математически шансът за това е едно към милиард! Загубих над 5000 марки... а един млад арабин до мен загуби над сто хиляди, но той явно можеше да си го позволи, усмихна се и отиде да тегли още пари.

Върнах се във Виена без пари и като капак през март единият

българин, на чието име бе жилището, ни взе парите за наема и избяга в България. Трябваше спешно да си намеря работа, безработните ми привършиха и ме изхвърлиха от жилището. Два месеца живях при една позната в 17-ти бецирк. Добрата новина бе, че си намерих работа – в Life Line Austria – новосъздадена фирма за алармени системи в 4-ти бецирк – в центъра на Виена. Шефът ми бе арабин, роден в Техеран, дошъл преди 30 години във Виена, живял 10 години в Ню Джърси, където продавал скъпи коли и спестил 1 милион марки. Взех кредити за още 1 милион и... загуби всичко за 2 години, ха-ха! Човекът не беше глупав, но не разбираше нищо от алармени системи, въпреки че беше получил лиценз за може би най-добрите алармени системи в света – на „Linear Corporation“. Във всички американски филми сте гледали белите кутии с дисплей в къщите на богатите американци. Те наистина са чудесни, много по-добри от съществуващите по онова време (1993) европейски аларми, проблемът е, че сигналите от тези кутии идват по телефонни линии до централата на фирмата, която е в директна връзка с Пожарна, Полиция и Бърза Помощ. А честотния обхват на тези сигнали е извън позволения диапазон в Австрия! Пощите ни дадоха лиценз за радиосигналите от датчиците, но за сигналите по телефонните линии ни отрязаха като кисели краставички. Разбира се, всичко можеше да се уреди срещу скромната сума от 30 000 марки (под масата естествено). Но шефът ми се заяде, реши, че ще уреди нещата без подкуп и... загуби всичко. Е, не веднага – от март 1993 до юли 1994 фирмата съществуваше и аз бях нейния техническия директор. Имахме договори с вериги от супермаркети, със всички табактрафици във Виена (само оттам може да си купиш цигари), но без разрешението на пощите не можеше да започнем работа. Ако не бяхме фалирали, сега може би щях да съм милионер...

След като за около два месеца преведох лично цялата документация на програматора и централата от английски на немски (това за мен бе чудесно упражнение по технически немски – работех с два компютъра с програма за преводи), за да не бездейства екипът от специалисти, под мое ръководство започнахме разработка на различни уникални устройства. Едно от тях бе прототип на електронно устройство за управление на газова горелка за отопление на жп стрелки през зимата (която тук е доста сурова – до минус 35 градуса). Действащите по онова време бяха на „Шрак“, с дискретни елементи (!) на поне десетина години, и работеха надеждно максимум до минус 15 градуса. Аз проектирах устройството с ИС за военни цели, работещи според спецификациите до минус 95 градуса. Моят заместник – хърватски инженер и техниците направиха

две, тествахме ги успешно при минус 35 градуса в специална камера на Австрийските железници, но те пожелаха да ги тестват в реални условия следващата зима, аз не го патентовях (мислех, че шефът ми ще има грижата за това) и на 1 август 1994 фирмата фалира... Означенията на чиповете бяха изтрети естествено, но знае ли човек... принципните схеми останаха във фирмените компютри... (които теоретично трябваше да бъдат конфискувани и продадени на търг около година по-късно). А след фалита шефът ми изчезна (и сигурно е имал основание – много хора го търсеха за пари).

Какво друго ми се случи през 1993 и 1994? През октомври 1993 отново се видях с моята голяма любов, която не бях виждал от шест години. Поканих я във Виена, шефът ми даде жилището на сина му за четири месеца (малко, но уютно и добре обзаведено и само на триста метра от фирмата). Тя остана само три седмици (искаше още, но не и удължиха визата). Първата нощ счупихме всички рекорди (десет часа секс нон-стоп), купих и куп подаръци, платих и развода и... повече не я видях, ха-ха! Не, излъгах ви – през пролетта на 2000 година я засякох в кафето на „България“ – беше невероятно красива и елегантна както винаги. Каза ми да се скрия, защото ходи с депутат, който е страшно ревнив и когато това смешно плешиво космато човече с мустаци от типа „дробен, набит и в гъза развит“ дойде да я вземе с Мерцедеса, направо я съжалих. Жени...

През юни 1994 бях на най-невероятното шоу, което съм виждал – един от последните концерти на Пинк Флойд! Концертът бе във Винер Нойщад, на 60 км от Виена – на едно летище, и на него имаше над 120 000 души! Заедно с един мой приятел дойдохме няколко часа преди началото и бяхме само на 30 метра от сцената! След това съм бил на концерти на Джетро Тул, Фиш, Питър Гейбриел (в София), Ролинг Стоунс (в Рио де Жанейро), Манфред Мен Ърт Бенд (във Виена), но нищо не може да се сравни с това шоу!!! Когато самолетът прелетя ниско над нас и се разби в сцената, ефектът беше просто неописуем!

Дойде есента на 1994. Вера бе реабилитирана (нищо чудно – баща и имаше дебели връзки и много пари) и още през лятото на 1993 си замина за България. И мен носталгията ме мъчеше много и затова когато през ноември един мой приятел провери и ми гарантира, че ме няма в граничния компютър, аз също реших да отида до България. Пътуването беше неприятно – пътувах с мои приятели – два буса и една кола (аз бях в колата). По всички граници имаше чакане и разпавии с митничарите, защото бусовете бяха пълни с перални и хладилници (а те пък бяха

пълни с кафе, затова се даваха неизбежно рушвети на всяка граница). Минахме през Румъния и то чак през моста при Русе. Когато минах паспортния контрол и влязох в Русе, сякаш камък ми падна от гърба – не можех да повярвам, че след 6 години и 4 месеца съм отново в България...

Бях два-три дни на гости на моите приятели в Павликени и Левски – места където никога не бях стъпвал. След това заминах за София. Столицата ми се стори ужасно мръсна – от изгорелите газове на колите по бул. „България“ получих астматичен пристъп! Буквално се шокирах – всичко се бе преобърнало на 180 градуса! И хората се бяха променили тотално – всички мислеха само за пари и как да свържат двата края. Тогава останах около 3 месеца в България – просто имах нужда от общуване с „нормални“ българи и българки – тези в чужбина са така да се каже „ненормални“ – израждат се в сноби, започват да говорят с децата си само на немски, а получат ли чужд паспорт се подуват като въшки. В тази връзка се сещам за една карикатура, която съм видял някъде и съм я запомнил, защото никак не беше смешна: Град – навсякъде огромни табели: $2+2=5$. В една странична улица дребно човече носи малка табелка на която пише: $2+2=4$. В съседната улица е спряла линейка и към човечето тичат двама санитарии с усмирителна риза. Понякога имам чувството, че това човече съм аз – все по трудно разбирам света. Тази карикатура е чудесна илюстрация на мисълта на Гьоте – „Там където глупостта е образец, разумът е безумие!“ А в България според мен глупостта е образец... Политиците лъжат хората, те им вярват, а всекидневно излизат на бял свят кирливите им ризи и повсеместната корупция...

Срещнах стари приятели, но те общо взето почти не ми обърнаха внимание – единият беше направил верига от автосервизи и магазини за алармени системи, другият – верига от магазини за сувенири, третия внасяше мрамор от Италия – никой нямаше време за мен, всички бяха страшно заети. Все пак бях намерили време да се оженят, за което им завиждам. Е, ако бях останал в България, сигурно и аз щях да се ожена. Между другото някога сигурно ще го направя, защото Ванга, която майка ми познаваше лично – били са съседии в Петрич е казала преди 10 години, когато леля ми е ходила да я пита за дъщеря си: „Вера ще се ожени в град с буквата «Б» (тя се ожени в Биел) и ще живее в държава с буквата «С» (Swiss)“, а за мен е казала, че ме вижда до една червена кола (тогава карах червен Фолксваген – Голф) и ще се ожена, но не е казала кога... Така, че някога и аз ще си намеря половинката, ако се вярва на

Ванга, а тя рядко бърка...

Може би сте чували, че ако човек поживее повече от година на Запад, вече не може да се върне в България. Това не е точно така – аз възнамерявам след някоя и друга година да се върна, но наистина в България почти всичко ме дразни – спират тока, водата, пълно е с цигани и просяци, откраднаха ми радиото на колата (добре, че имаше аларма, че иначе и нея щяха да я откраднат), да не говорим за отношението на хората и дупките по пътищата – спуках гума и си изкривих джантата в огромна дупка в центъра на София! Но някои неща ми харесват – магазините работят денонощно – тук в неделя ще умреш от глад, частните ресторанчета са на ниво и цените за мен са направо смешни. И там някакси купона денонощно тече – уж хората нямат пари, пък всички заведения са пълни, карат по-хубави коли от нас, имат супержилища и въобще си живеят добре (поне повечето от моите приятели).

КРАЙ

© 1996 Марио Кроненберг

Източник: Авторът

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/574>]